13/07/2022

Η εορτή των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Η μνήμη των αγίων ενδόξων και πρωτοκορυφαίων αποστόλων Πέτρου και Παύλου εορτάσθηκε στον προς τιμήν αυτών ιερό Ναό στο Καπερναούμ.

Κατά την εορτή αυτήν, που πραγματοποιείται στις 12 Ιουλίου, η Εκκλησία τιμά τον απόστολο Πέτρο ο οποίος ομολόγησε τον Χριστό και άκουσε από Αυτόν «Συ ει Πέτρος και επί ταύτην την πέτραν οικοδομήσω μου την Εκκλησίαν», και τον απόστολο Παύλο, ο οποίος κλήθηκε από τον Κύριο καθ’ οδόν προς την Δαμασκό και κήρυξε για Αυτόν «υπέρ τους άλλους».

Της θείας Λειτουργίας προεξήρξε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος στον

ρηθέντα Ναό, συλλειτουργούντων Αυτώ του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ναζαρέτ κ. Κυριακού και του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου, Αγιοταφιτών Ιερομονάχων ως του Αρχιμανδρίτου π. Παρθενίου, Αραβοφώνων Ιερέων της Ιεράς Μητροπόλεως Ναζαρέτ και Ιερέων της Ρωσικής Εκκλησίας της Διασποράς, του Αρχιδιακόνου π. Μάρκου και του Ιεροδιακόνου π. Ευλογίου ψάλλοντος του κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου και βοηθούντος του Αρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Αριστοβούλου μετά χορωδίας και προσευχομένου εκκλησιάσματος εξ Ελληνοφώνων, Ρωσοφώνων και Αραβοφώνων.

Παρακάτω ο θείος λόγος του Μακαριωτάτου:

«Ἑορτή χαρμόσυνος, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, ἡ πάνσεπτος μνήμη τῶν σοφωτάτων Ἀποστόλων, καί κορυφαίων Πέτρου καί Παύλου· διό καί Ρώμη συγχαίρει χορεύουσα. Ἐν ᾠδαῖς καί ὕμνοις ἑορτάσωμεν καί ἡμεῖς ἀδελφοί, τήν πανσεβάσμιον ταύτην ἡμέραν, βοῶντες πρός αὐτούς· Χαῖρε, Πέτρε Ἀπόστολε, καί γνήσιε φίλε, τοῦ σοῦ διδασκάλου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Χαῖρε Παῦλε παμφίλτατε, καί κήρυξ τῆς πίστεως, καί διδάσκαλε τῆς οἰκουμένης, ὡς ἔχον παρρησίαν, ζεῦγος ἁγιόλεκτον, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν ἱκετεύσατε, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνῳδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Οἱ τῆς ἄνω Ἰερουσαλήμ πολῖται, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, Πέτρος ὁ πρωτοκορυφαῖος καί ὁ ρήτωρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Παῦλος ὁ θεῖος, συνήγαγον πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτῶν Ναῷ ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ προσκυνήματι τῆς ἁγιογραφικῆς κώμης Καπερναούμ, ἵνα ἑορτάσωμεν τήν σεβάσμιον αὐτῶν μνήμην.

Οὗτοι δοχεῖα γενόμενοι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκήρυξαν τό σωτηριῶδες Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης, διακριθέντες οὕτω μεταξύ τῶν ὁμοφρόνων αὐτῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῶν ἐπί τοῦ Κυρίου κληθέντων. Καί ἡ μέν ὁμολογία τοῦ Πέτρου: «σύ εἰ ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» (Ματθ. 16, 18) εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία προεκάλεσε τόν Ἰησοῦν, ἵνα ἀποκριθῇ αὐτῷ λέγων: «κἀγώ δέ σοι λέγω ὅτι σύ εἶ Πέτρος, καί ἐπί ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν ἐκκλησίαν, καί πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16,18).

Τό δέ κήρυγμα τοῦ Παύλου μετά τό βάπτισμα αὐτοῦ κατά τήν εἰς Δαμασκόν μετάβασίν του περί τοῦ ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ (Πρβλ. Πράξ. 9, 19-20)

ἦτο ἀποτέλεσμα τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου πρός τόν μαθητήν Ἀνανίαν «Πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος τοῦ βαστάσαι τό ὄνομά μου ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν καί βασιλέων υἱῶν Ἰσραήλ», (Πράξ. 9,15).

Τόσον ἡ ὁμολογία τοῦ μακαρίου Πέτρου ὅσον καί τό κήρυγμα τοῦ θείου Παύλου ὅτι « Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος», (Ματθ. 16,16), ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι ὁ Ἰησοῦς δέν ἀναγνωρίζεται ἁπλῶς ὡς Μεσσίας, ἀλλά κυρίως καί πρωτίστως ὡς τέλειος Θεός «ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς οὐσίας τοῦ Πατρός γεννηθείς», λέγει ὁ Θεοφύλακτος. « Γνήσιον αὐτόν ὠμολόγησε Θεόν» , διδάσκει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος. « Φύσει καί κυρίως Υἱόν τοῦ Θεοῦ τοῦτον ἐννόησεν», σχολιάζει ὁ Ζιγαβηνός.

Οἱ κορυφαῖοι οὗτοι μαθηταί τοῦ Χριστοῦ Πέτρος καί Παῦλος διά τῆς χάριτος καί δυνάμεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τῶν λογικῶν τοὐτέστι δικτύων, ἐσαγήνευσαν τά ἔθνη πρός ἐπίγνωσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν», (Ματθ. 28,19).

Ἡ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων δωδεκάς γενικώτερον καί ἡ δυάς τῶν μακαρίων ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου εἰδικώτερον ἀνεδείχθησαν οἱ θεμελιωταί τῶν ἀνά τήν Οἰκουμένην ἱδρυθεισῶν ἐκκλησιῶν, ὡς ἐπιμαρτυρεῖ ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ἐμοί τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τόν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ καί φωτίσαι πάντας τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τά πάντα κτίσαντι διά Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 3, 8-9).

Τόν «ἀνεξιχνίαστον τοῦτον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 3,8), τόν ὁποῖον ἐγνώρισε ὁ μακάριος Πέτρος γενόμενος αὐτόπτης καί αὐτήκοος κατά τήν Μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ (Β’ Πέτρου 1,18), εὐαγγελίζεται εἰς πάντας λέγων: «Οὐ γάρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τήν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ᾽Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καί παρουσίαν, ἀλλ’ ἐπόπται γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος.... καί ταύτην τήν φωνήν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν, σύν Αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ».

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ μέν Πέτρος, καταλιπών τήν ἁλιείαν, οὐρανόθεν ἐδέχθη παρά τοῦ Θεοῦ Πατρός τήν θείαν ἀποκάλυψιν τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου σαρκώσεως.

Ὁ δέ Παῦλος, ἁρπαγείς εἰς τόν Παράδεισον, ἤκουσεν ἄρρητα ρήματα, ἃ οὐκ ἐξόν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι» (Β’ Κορ. 12, 4). Τῶν ἀρρήτων τούτων τῆς Θεολογίας θείων μυστηρίων τῶν ὑπέρ νοῦν καί διάνοιαν μυηθέντων, τοὐτέστιν πεῖραν λαβόντων οἱ

παμμακάριστοι Πέτρος καί Παῦλος ἀφ’ ἑνός μέν ἔσπειραν τήν Οἰκουμένην τόν σπόρον τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, ἀφ’ ἑτέρου δέ ἐφώτισαν τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἰδού λοιπόν διά τί τό ἁγιόλεκτον τοῦτο ζεῦγος τῶν Ἀποστόλων καλοῦνται στῦλοι καί βάσεις τῆς Ἐκκλησίας, κήρυκες τῆς πίστεως καί διδάσκαλοι τῆς Οἰκουμένης. «Εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς Οἰκουμένης τά ρήματα αὐτῶν», (Ψαλμ. 18, 5), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμῳδός. Ἰδού καί πάλιν διά τί τό ἁγιόλεκτον τοῦτο ζεῦγος ἀποτελεῖ τό καύχημα τῆς Ἐκκλησίας.

Σημειωτέον μέν ὅτι ἡ μέν Ἐκκλησία καυχᾶται διά τούς στύλους καί τάς βάσεις αὐτῆς, δηλονότι τόν Πέτρον καί τόν Παῦλον, οἱ δέ Πέτρος καί δή ὁ Παῦλος καυχῶνται ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ: «ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ᾽Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι’ οὗ ἐμοί ὁ κόσμος ἐσταύρωται κἀγώ τῷ κόσμῳ», κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος. Κατά δέ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν «τό ὅπλον τοῦ σταυροῦ γέγονε τῶν πιστῶν σωτηρία καί Παύλου τό καύχημα», διό καί ὑμνολογικῶς λέγει: «διά τοῦ σταυροῦ σου Χριστέ μία ποίμνη γέγονεν, ἀγγέλων καί ἀνθρώπων καί μία Ἐκκλησία, οὐρανός καί ἡ γῆ ἀγάλλεται, Κύριε δόξα σοι».

Ὄντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ μία τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἡ οὐράνιος καί ἐπίγειος ἀγάλλεται, διό καί ἡμεῖς μετά τοῦ ὑμνῳδοῦ βοῶμεν καί λέγομεν: [Χαίρετε Πέτρε καί Παῦλε, δογμάτων τῶν θείων θεμέλιοι ἀρραγεῖς, φίλοι τοῦ Χριστοῦ, σκεύη τίμια, οἵτινες τό μέγα καί παράδοξον μυστήριον τοῦ τόκου τῆς Θεομήτορος Παρθένου Μαρίας ἐδιδάξατε, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν ἱκετεύσατε σῶσαι καί φωτίσαι τάς ψυχάς ἡμῶν], Ἀμήν. Ἔτη πολλά».
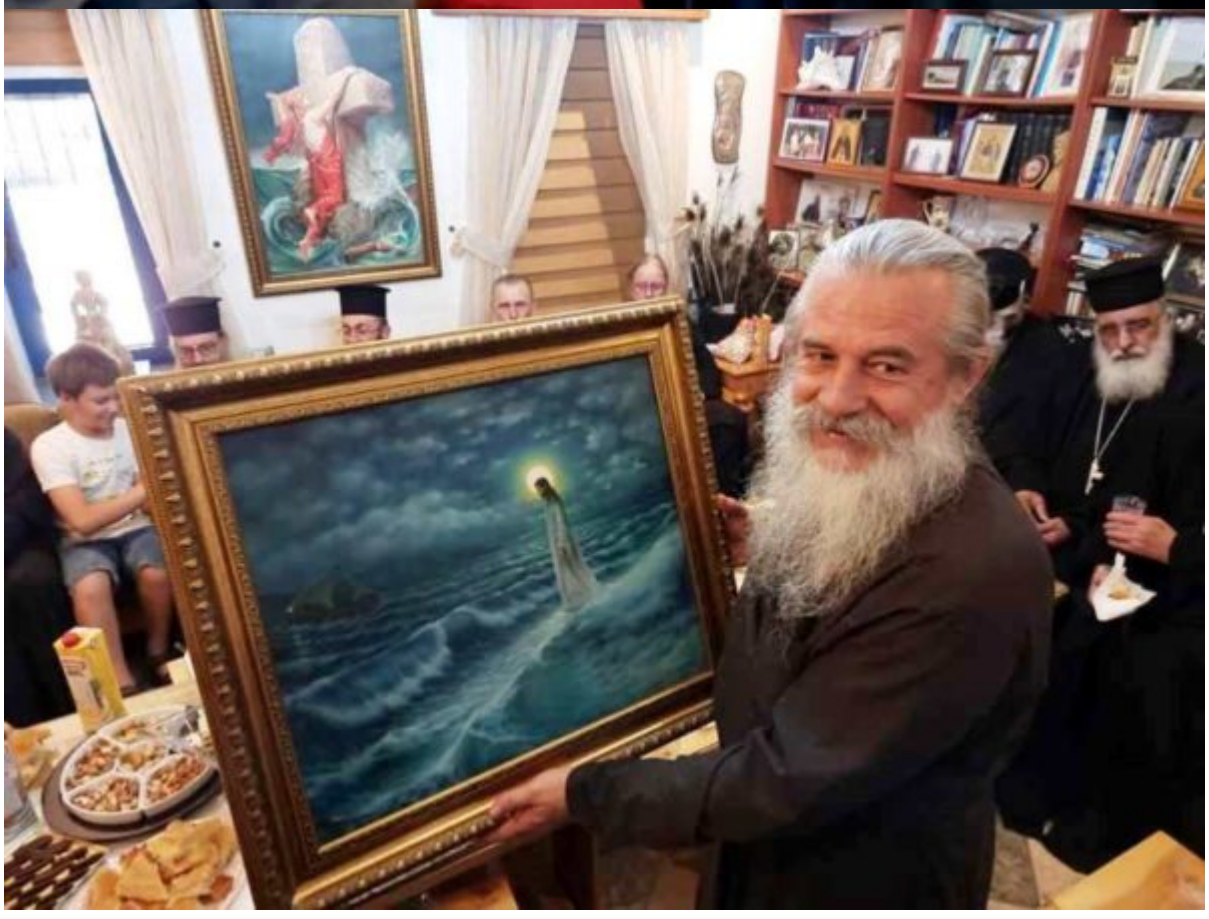
Μετά την θεία λειτουργία ακολούθησε κέρασμα και ακολούθως τράπεζα υπαιθρία μετ’ ιχθύων της Τιβεριάδος υπό του ανακαινίσαντος και αγιογραφήσαντος την Μονή και τον Ναό φιλέργου επιστάτου μοναχού Ειρηνάρχου.